

Joulu

äitien ja lasten juhla.

Joulu on valon juhla, auringon, elonantajan, hedelmöittäjän juhla, hetki, jolloin ympäri maapallon juhlietaan, sillä kaikki, missä elo on, kääntyy mieluisasti päivää, elähyttäjää kohti.

Unohtakaamme hetkeksi teeskentelijäin kaa-vaeltu „joulutunnelma”, joka ei häiriinny siitä, että tuhannet huokaavat elon taakan alla harvoin keksiessä yhä hienostuneempia nautintoja pilaantuneelle maulleen, ja luokaamme itsellemme oma sisältö tähän hetkeen, jota aina on vietetty ja aina tullaan juhlanan viettämään, niin kauan kuin ihmisiä huvittaa merkitä toiset päivät eroaviksi jokapäiväisyyden harmaasta yksitoikkoisuudesta, jolloin arkiset huolet hetkeksi unohdetaan ja kohdistetaan harrastus sitä kohti, mitä kukin parhaanaan kunnioittaa.

Äiti ja lapsi, siinä joulun juhlimisen yksinkertainen, mutta aina arvokas aihe, jota tuhannet taiteilijat ovat koettaneet parhaansa mukaan kuvata. *Yhtä äitiä ja yhtä poikaa tarkottaen ovat he kuvanneet tuhansia äitejä ja tuhansia poikia.* Taivaisen hohteen ovat he heittäneet äidin kasvoille, joka esikoistaan katsellen unek-

suu paremmasta elämästä, jota hänen poikansa ehkä saa olla luomassa. Siten on, useimpain ehkä sitä huomaamattakaan, korotettu pyhyiden kunnia-istuinelle äiti, joka tulevaa elämää sydämensä alla kantaa, äiti, joka palvelee luonnon ikuista elämää.

Jokainen syntynyt lapsi on itänyt siemen, kasvin taimi, joka toiveita herättää. Toteutuvatko toiveet? Yleneekö ihmissuku tämän uuden vesan kautta, kasvaako siitä tarkoituksensa täyttävä puu? Vai alennukseksiko syntyi, ravinnon puutteessako kuoli, vaiko kieroissa oloissa kaltoiksi kasvoi, tuhosi elämän aikomukset ja taantumukselle, kuolemalle veroa kantoi? — — — Siinä kysymyksiä, jotka kuvastuvat äidin katseessa, kun hän pienoistaan vaalii.

Toteutuneet ovat joskus toiveet, useammin toteutumatta jääneet. *Elämää* on pettynyt äiti lapsensa tuhosta syyttänyt, *elämää* on eksynyt kulkija kironnut. Mitäpä he muuta ovat tainneet? Sokea on elämä ollutkin kuin kreikkalaisien jumaltenkin yllä oleva „Välttämättömyys”, selittämättömiltä ovat elon vaiheet tuntuneet ihmisparoista, jotka luulivat ohjaavansa onneaan ja jotka „kohtalo” harhateille heitti.

Nyt sentään voimme iloita siitä, että jonkunmoista selvyyttä alkaa tulla elämän ristiriitihin, meistä tuntuu siltä, kuin ymmärtäisimme vähitellen elämän ilmiöitä ja osaisimme niitä osaksi

ohjatakin. Ura on viitattu tulevaisuuden tielle ja korvessa kaikuvat kirveiden iskut ja kuuluu tien raivaajien eläyttävä laulu työn lomissa.

Me alamme käsittää syitten ja seurausten järkähtämätöntä jonoa, alamme „ymmärtää elämää.” Ja kun katsomme taaksemme, kertoo historia meille muutamista yksilöistä, jotka myös käsittivät, mitä hetki vaati, mutta eivät osanneet saada aikalaistensa enemmistöä sitä oikein käsittämään. Nyt on toisin. Totuus ei yksin asusta yksinäisten ajattelijain kammioissa, se on astunut ihmisten taajaan joukkoon, *totuus ja todellisuus* ovat tehneet liiton ja tuloksena on oleva elämän arvaamaton kohoaminen.

Mutta mitä teemme me, vanhain olojen enemmän tai vähemmän turmelemat oliot? Me käännämme katseemme tulevaan polveen, me emme vain uneksi heistä, me teemme heidän puolestaan työtä. Uudistusta ei tule, jollei uusi polvi kasva uusissa oloissa. Siksi kohdistuu katseemme nyt äitiin ja lapseen. Mitä useamman äidin taakkaa me kevennämme, mitä useamman lapsen tietä me tasotamme, sitä uljaampi polvi on astuva sijaamme taistelijain riveihin, sitä suurempia voittoja saavuttavat ihmisyyys ja elämä.

Ja toivossa yhdymme me lauseeseen: „maassa rauha”, vaikka sota riehuukin, sota kansain, sota kansanluokkain välillä, „ihmisille hyvä tah-

to" olkoon tarkotuksemme, kun koetanme pois-
taa kaikki pahan talidon ja pahan työn juuret.

Kaunis kertomus Betlehemin tallissa synty-
neestä pojasta muistuttakoon meiliimme kaikki
äidit, joilla „ei ole tilaa majoissa”, ja joiden kau-
tama „kuninkaanpoika” ei ehkä koskaan pääse-
kään kilvoittelemaan elämän todellisesta kruu-
nusta, joka on hyvin tehty päivätyö viljelyksen
ja edistuksen palveluksessa.

Kun siis toivotamme „hauskaa joulua”, niin
muistakaamme toivottavamme elämän edistystä,
valon levenemistä ja totuuden voittoa.

24. 12. 01.

